

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 256.

Anden Sæssion.

69de Møde.

Lovetagen den 18de Januar.

(Forts.)

Krigsministeren (fortsat): I 1845 og 1846 blev der ført Klage fra de militære Autoriteter i Rendsborg over Mangelen paa de fornødne Læger: Garnisonen i Rendsborg bestod i det Mindste af 1,400 Md., som om Sommeren i Exercertiden, naar Rekrutterne vare inde, forøgedes til 3—4,000 Mand. Der var i denne Garnison ansat 4 Overlæger og 9 Underlæger; der kom gjentagne Gange Klager over dette Lægeantals Utilstrækkelighed, der blev oplyst, at af de 9 Underlæger behøvedes 3 ved Hospitalet, og at deres Tjeneste var saa streng, at de maatte have Hjælp af de Underlæger, som ikke vare ansatte ved Hospitalet til den daglige Vagttjeneste, fordi den ellers var for fatigerende for dem. Artilleriets Styrke var omtrent $1\frac{1}{2}$ Bataillon; den havde 1 Overlæge og 2 Underlæger, og har gjentagne Gange forlangt Forøgelse af Lægeantallet, fordi Tjeneste med Quartersyge og Soignering af de mange Koner og Børn, som vare ved Regimentet og ved Tøietaten, fordrede et større Antal Læger. Ingenieurdetachmentet havde een Underlæge, og det blev anført, at han til Nød og Næppe kunde bestride sin Tjeneste ved Ingenieurafdelingen, og at han af denne Grund ikke kunde bruges til Assistance ved Hospitalet. Ved de 3 Batailloner vare 3 Underlæger, som førte samme Klage, og tillige oplyste, at de skulde være tilstede ved Skarpskydningsøvelserne, ved Svømmeøvelserne, ved Exercitsen og ved flere andre Leiligheder; der blev saaledes andraget paa en Forøgelse af Lægepersonalet. Regjeringen gif ikke ind paa disse Ansøelser, men fandt, at Lægepersonalet var tilstrækkeligt, og

jeg vil ogsaa troe, at det var det, men man var dengang saa langt fra at troe paa Muligheden af at formindste det dengang reglementerede Antal af Læger, at man, naar man havde givet efter for vedkommende Autoriteters Forlangende, vilde snarere have forøget det. Ansøelserne altsaa om Lægernes Antal er meget forskjelligt, men at et Antal af 25 hverken er tilstrækkeligt til den daglige Tjeneste, eller er tilstrækkeligt til at afgive det fornødne Antal Læger for en paakommende Krig, troer jeg er indlysende.

Den ærede Drdfører har anset den Ud nævnelse af 8 Læger, som fandt Sted i Efteraaret, som en Planforandring; det er ingenlunde Tilfældet, men det vil vistnok være den ærede Drdfører mere end nogen Anden beklendt, at der er ingen Stand af dem, som høre til Militæretaten, hvis Stilling er saa uheldig som netop Lægernes, og at navnlig Underlægerne ere saare uførdeeltigt stillede og knapt aflagte; selv Overlægernes Gagering maa jeg antage, at Udvalget erkender for at være uheldig, siden det bringer en Forhøielse i Forslag af disse ældre Lægernes fremtidige Gagering. Jeg er af samme Mening, at saavel Overlægerne som navnlig Underlægerne ere utilstrækkelig aflagte. Naar de nu efter en yderst anstrengende Tjeneste i de sidste næsten 3 Aar, Krigen har været, og efterat have tjent som Underlæger i 10—12 Aar og længere i et Lægecorps, hvor Avancementet er saare sjældent, saa troer Krigsministeriet, at der var god Grund til, og at Billigheden krævede at gjøre Noget for denne Klasse af velfortjente Indvøder, og af denne Grund var det, at Krigsministeriet foreslog og hans Majestæt sanctionerede et Extraavancement, hvorved 8 af Underlægerne fattes paa yngst Overlægegage.